

Лоссіг Лорен

Л79 Година війни / пер. з англ. Ксенія Вельчева — К. : Лабораторія, 2026. — 384 с.

ISBN 978-617-8620-42-4 (паперове видання)

ISBN 978-617-8620-43-1 (електронне видання)

Ліста все своє життя боялася Випроб — жорстокого ритуалу, що ламає тіло, волю і душу, наділяючи обраних неймовірними здібностями. Проти власного бажання вона виходить з Випроб не просто живою, а смертельно небезпечною. Тепер її тіло — зброя, а свідомість — поле битви між обов'язком і вибором.

У центрі інтриг, де союзники зраджують, а вороги рятують, Ліста змушена обирати: стати пішаком чи повалити систему, яка створила її. Між придворною політикою, таємними змовами й несподіваними почуттями вона шукає власну силу і правду, що може коштувати їй усього.

УДК 82-31

Перекладено за виданням: Lauren Loscig. *War Hour (The Broken Trials)* (LNL Publishing, Pueblo, 2023; ISBN 979-8-9881018-2-6). All rights reserved. Видавництво не відповідає за погляди авторів і не конче їх поділяє. Міри й ваги переведено з імперської системи в метричну.

Літературна редакторка Ірина Малій. Коректорка Олександра Роль. Верстальниця Олена Білохвост. Художня редакторка Тетяна Волошина. Дизайн обкладинки Franziska Stern. Маркетинг Юлія Малета. Випускова редакторка Оля-Лея Положевич. Завредакції Віталій Тютюнник. Головна редакторка перекладної літератури Марта Говоська. Координаторки редакції Марина Кичак, Ангеліна Міненко, Віталія Коровець. Відповідальний за випуск Антон Мартинов.

Підписано до друку 30.04.2026. Формат 60×90/16. Друк офсетний. Тираж 2000 прим.
Замовлення № К-0843. Надруковано в незламній Україні видавництвом «Лабораторія» на ПП «КОЛО», вул. Олега Дяківа, 8, Дрогобич, Україна, 82100.
Свідоцтво ДК № 498 від 20.06.2001. Термін придатності необмежений.

ТОВ «Лабораторія», просп. Степана Бандери, 6, Київ, Україна, 04073,
тел. (097) 975-52-23, info@laboratoria.pro. Свідоцтво ДК № 7100 від 14.07.2020.
Висновок Держ. сан.-спідем. експертизи № 12.2-18-1/28536 від 17.12.2020.

Літературно-художнє видання

ISBN 978-617-8620-42-4 (паперове видання)
ISBN 978-617-8620-43-1 (електронне видання)

Усі права застережено. All rights reserved
© 2023 by Lauren Loscig
© Вельчева К. О., пер. з англ., 2026
© ТОВ «Лабораторія», виключна ліцензія
на видання, оригінал-макет, 2026

Зазвичай життям я не легковажу, але мати рівні шанси так спокусливо, що тут навіть я не відмовлюся.
Завжди може й не бути шансів.

Усвідомлюю це, й однаково стоїть клубок у горлі, коли вершителька моєї долі підлітає над нами з Томаном. Ні — обох наших доль. Кожен м'яз мого тіла кам'яніє, коли вона летить додолу.

Після останньої Випроби минув понад місяць, і з кожним новим днем загроза для Невипробованих тільки зростає. Гвардія через це точно повиходить у повному складі, але що вдієш.

Один із нас має зважитися піти на ринок, аби поповнити запаси харчів.

Тому й підкидали монету.

Коли бронзова монета відбивається від хибких мостин підлоги, я здригаюся, ніби кожний підскік загрожує одному з нас неминучим жорстоким кінцем. Катаючись на ребрі щільним колом, вона уповільнюється, а потім із дзенькотом падає на один бік.

Випадає орел.

Я рвучко вдихаю і трохи даю волю жалощам до себе. Та щойно руки починають тремтіти, стискаю їх, відкладаючи емоції на потім, коли погляд Томана не проникатиме в душу.

Якщо побачить хоча б тінь сумніву, він наполягатиме, що піде сам, — брат, рідний мені в усьому, окрім крові. Томан не може не лізти в халепи.

Краще, аби пішла я.

— Бодай тобі Випроби, Лісто, — Томан ледь чутно лається в інший бік. Зривисто вбирає повітря, заплющує очі зі стражденим виразом на обличчі. — Ти була того разу, тепер піду я.

Так і думала, що він це скаже.

— А ти до того ходив двічі, — даю відкоша я, уже напинаючи на ноги чоботи. — Моя черга.

Томан хитає головою, зіщулившись.

— Ця вилазка не така, як попередні, й ти про це знаєш, — він майже переходить на шепіт, і я призупиняюся.

Томан думає, що сьогодні саме той день, коли я не повернуся.

Може і справді, але ніщо не змусить мене передумати: зараз моя черга наважитися на вихід.

— Повернуся, не встигнеш і помітити, — виходжу й мерщій іду, перш ніж він почне сперечатися.

* * *

Загроза Випроб нависає, як лезо, що тримається на майже перетертій мотузці. Питання не в тому, чи розірвуться останні нитки, дозволивши зброї зірватися. Воно в тому, коли це станеться — і моторошне очікування є нестерпнішим за смертельний удар, завданий ножом.

Саме в такі дні невизначеність особливо тисне. Напруга обвиває затягнене туманом місто Фолленд — це стає відчутним, коли перетинаю Ринкову площу.

Вулицями тиняється людей менше, ніж зазвичай щотижня. Найчастіше неділями вони юрмляться біля прилавків так щільно, що аби продертися, доводиться петляти. Кожен виходить, аби вхопити жалюгідні дрібки їжі, бо потім лишаться самі черстві шматки й усілякий непотріб.

Та сьогодні, коли перекупи тільки-но отримали найсвіжіший товар з-за стіни, деінде стоять лише поодинокі купки людей.

Мені це муляє.

Люди причаїлися і не висовуються на вулиці навіть за найнеобхіднішим. Два тижні тому я наважилася сходити на ринок, маючи сильну потребу, але сьогодні везінню мав би настати край.

Пригнувши голову, шугаю між ятками, приглядаюся до облич, які мене оминають, і крамничок, аби помітити ознаки, що варто перервати вилазку, — як хтось кидається в провулок або пильними поглядами подає сигнали іншим — прислухаючись, чи не чути викриків гвардійця, з яких зрозуміло, що він намагається заварити халепу.

Гвардійці завжди показуються в Ринковий день. Вони скупчуються на вулицях, полюючи на Невипробованих у найскрутніший час, і постійно спостерігають за нами. Покарання у Фолленді швидке, але несправедливе. Якщо попасти на очі кому треба, то один невірний крок — і ти потрапиш на Випробу. Вони можуть обирати, яким буде правосуддя сьогодні, і в один мах руйнувати життя.

Виснажливо. Стан безперервного очікування і страху, але для Фолленда це норма.

Проте сьогодні відчуваю ще більшу гнітючість.

У місті тихо. Тихіше, ніж я коли-небудь чула. Затихли навіть типові перепалки між покупцями й перекупками, у яких виторгувана кількість монеток непорівнянна з рівнем приверненої уваги. Стає бентежно, коли чуєш, що гамірний район припинив до здавленого бурмотіння і шепоту.

Набравшись духу, поспішаю площею далі. На ринок можна зайти й вийти за десять хвилин, якщо не натрапиш на пригоди. Лише дві зупинки в лабіринті яток, і матиму достатньо черствого хліба, картоплі й в'яленого м'яса, аби ми з Томаном протягнули пару тижнів.

Як поповнимо запаси, то можемо не потикатися на ринок, допоки напруга не спаде.

У кінці дев'ятого ряду, в кутку під вежею зі зламаним годинником, моя перша зупинка: Деренн. Привітне обличчя — наскільки у Фолленді це можливо.

Сторожко наблизившись до її ятки, дивлюсь, як люди збилися навколо візка старої, перш ніж підійти. Коли Деренн помічає, що стою до неї в черзі, яка все зменшується переді мною, її обличчя світліє. На ньому проступає легка усмішка, розвіявши похмурість, від якої в неї постійно опущені куточки рота.

— Що новенького, Деренн? — питаю, ніяковіючи, що так незграбно промовляю слова грічності. Вона дивиться з розумінням і киває, грайливо всміхається і починає жартувати.

Я не прагну перекинутися словом на несуттєві теми. На вулицях не варто затримуватись, але все одно даю волю старій, і вона це розуміє.

— Ніби все як завжди, — каже Деренн, і в неї глибшає зморшка між бровами. — Давненько вас із Томаном тут не було. Намагаєтесь у біду не втрапити?

Питає спокійним голосом, але міцно стискає медальйон, що висить на шиї, і це її видає.

Торкаюся рукою, аби вгамувати її сплетені пальці.

Мій погляд пом'якшується, коли намагаюся говорити заспокійливо.

— Наскільки можливо. Та точно скажу Томану, що вже його черга приходити сюди.

Стривоженість в очах Деренн не вщухає, але вона стримано киває.

Біди на вулицях не уникнути, особливо в такі часи, але Деренн єдина хвилювалася за кожну знайому дитину — найімовірніше, і за кожну незнайому.

Більшість дітлахів на вулицях — сироти, бо їхніх батьків забрали на Випроби й не відпустили. Найгірше, що неможливо було дізнатися, чи вони загинули, зустрівшись зі смертельною небезпекою, чи подолали її, та з певних причин не мали змоги повернутися до дітей.

З кожною із цих відповідей було би важко змиритися. Думаю, краще вже невідання.

Але Деренн, зморшкувата й без декількох зубів, підтримує багатьох вуличних дітей. Вони за їжу виконують її

нескладні доручення. Маленькі завдання, як-от позамітати навколо візка або розкласти товар на полицках.

Я познайомилася з Деренн у дванадцять років, коли від голоду цупила хліб у торговця, а це помітив гвардієць.

Моя старша сестра, Сенна, недужала від недоїдання. Ми нівроку обходилися залишками їжі, що з милосердя віддавали на вулицях перехожі, але відколи лорд Драйтес заборонив жебрацтво, воно стало занадто ризикованим.

Побачивши, як несуся вулицею, Деренн завела мене за ятку й добряче сховала, поки не проминули гвардійці.

Мене ще не можна було відправляти на Випробу, адже двері до туди відчиняють тільки для тих, кому виповнилося принаймні чотирнадцять. Але це не завадило би придумати для мене якесь інше покарання.

Відтоді три роки поспіль Деренн годувала мене в оплату за доставлення містом замовлень. З її ушкодженим коліном долати великі відстані було важко, тож наша угода була на користь обом. Я була не проти попрацювати, коли можна було наїстися наприкінці вечора, навіть якщо втома з одного дня завжди перетікала в наступний.

Згодом я передала роботу тому, хто її потребував сильніше, і тепер Ринковий день став єдиною можливістю провідати Деренн.

Далі по вулиці чується якийсь тріск, і ми стрімко роззираємося, а я затуляю собою тендітну постать Деренн. Ураз рука шугає до стегна, де під шарами тканого і шкіряного одягу сховано кинджал. Готова в будь-який момент його вихопити, пильно оглядаю площу, де утворилася якась колотнеча.

На бруківці бачу розбитий дерев'яний ящик, з якого повивалювались овочі. Власник візка нахиляється зібрати розкиданий крам, хитаючи головою. Напруженість полишає моє тіло.

Відводжу руку від кинджала.

Відчуття його ваги таке ззаспокійливе, хай навіть мати зброю і небезпечно.

Обернувшись до Деренн, розтуляю рота, аби продовжити, але мовчу, побачивши, що її погляд прикутий до мого стегна. Тож заціплюю зуби так, що вони клацають.

У Фолленді Невипробованим зброю при собі мати заборонено.

Зробивши крок назад, змушую себе стояти так, як до того. Деренн нахилає голову вбік, занепокоєно хмурячись.

Якщо гвардійці застукають мене зі зброєю, це стане прямим шляхом до Випроби.

У моїй голові проносяться виправдання та пояснення, але губи відмовляються оформлювати їх у слова. Їй брехати не можу.

Похитавши головою, Деренн відходить від теми й натомість вкладає мені в руки великий мішок, у якому щось зсоується, коли беруся за рогожу.

— Ходи вже додому, Лісто. У мене погане передчуття щодо сьогодні.

Відчуваючи, що отримала докір, перекидаю мішок на зігнену руку, аби покопирсатися в гаманці.

— Скільки за...

Зморшкувата рука накриває гаманець у моїй руці. Деренн крутить головою.

— Наступного разу.

Будь-яке бажання сперечатися геть зникає, бо її обличчям пробігає тінь страху. Подивившись, куди спрямовано її погляд, бачу, як до кварталу заходять двоє гвардійців, і в мене зупиняється серце.

Їхній сірий одяг із червоною облямівкою помітний навіть на похмурій вулиці. На грудях у них виблискують приколени гербові щити нашого двору — Двору Звитяги.

Усі на вулиці завмирають, одночасно затамувавши дух, а гвардійці неквапно прямують до торговця, який навколішки збирає свій крам. Коли над чоловіком нависають їхні фігури, він застигає, простягнувши руку над картоплиною. Потім прибирає руку, повільно підводиться, але погляду від землі не відриває.

Через відстань мені не чути, що саме кажуть йому гвардійці, але він блідне й хитає головою. Один з вояків підступає ближче й, тицяючи пальцем йому в груди, змушує позадкувати, глузливо посміхаючись в обличчя наляканого торговця.

Потім гвардієць підносить руку, і з нею в повітря підіймаються декілька овочів. Торговець німотно дивиться, як його прожиток закручується навколо у вихорі, немов підхоплений смерчем без жодного подуву вітру.

Деренн позаду мене стиха каже:

— Мабуть, варто вже йти, Лісто, — вона вказує на провулок поруч з яткою.

— А ти не підеш?

Вона хитає головою, не відводячи погляду від бідолашного торговця.

— Потрібно залишитися біля візка. Якщо покину його, це тільки приверне більше уваги.

Овочі гупають додолу. Прив'ялі капустини розриваються в повітрі, коли гвардієць стискає руку в кулак. Інший посилює безлад, перекидаючи візок в один помах.

Пригнічений торговець просто дивиться, як гвардійці трощать залишки його ятки. Він не може чинити опір, не може протестувати, аби зупинити їх. Це означало б непокору представнику Гвардії, і вони мали б підставу забрати його на Випробу.

Натомість він стоїть і терпить знущання, як це доводиться робити всім нам. Бо якщо витримуємо, вони не можуть нас забрати. Якщо не даємо їм приводу, в них немає над нами влади.

— Ну ж бо, Лісто.

Стискаю кулаки й переборюю потяг втрутитися, нігтями видавлюючи півмісяці на долонях. Тому я і не хотіла, аби йшов Томан. Він би вступився, і байдуже на наслідки. У цьому він кращий за мене.

Я смілива там, де це легко. Нема нічого особливого в таємному носінні забороненої зброї, якщо це для самозахисту.